

Tăcerea din priviri

Bogdan Stoicescu

Tăcerea din priviri

Te privesc,
Cu ochii te ating, cu ei te mângâi,
În unghiuri facile mă desfaci
Și simt tăcerea cu care-mi vorbești...

Încerc să-mi adun visele,
Să te adaug lor din nou,
Să-mi fii soare, lumină,
Rugă celestă și lacrimă vie...

Dar...
Eu pot doar să te privesc,
Cu ochii să te preamăresc,
Să lipesc nepăsător necuvinte...

Mă chinuie însă, tăcerea
Despre care tot îmi vorbești,
Dialogul în sine, e sterp,
Viril este doar timpul ce curge...

Încep să te adun din pagini albe,
Din timpul ce te-a găzduit în trecut,
Privirea-mi toată este goală,
Din echivoc te-ai topit...

Îmi tot taci a nemurire
Și de tine nu m-am vindecat
Am inima apăsată de întuneric,
De tine nu-mi mai amintesc...

Pot fi doar sărutări vacante,
În care voluptatea-i absentă,
Voluptatea din care, în final,
În tăcere, de nicăieri, m-ai rupt...